

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) we W. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. S. kwoty 7 623,41 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 12 lutego

2012 r., do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych, w tym kwotą 1 200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwotą 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwotą 300 zł tytułem opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu pozwu podała, że pozwana i (...) (poprzednio (...) Bank SA) zawarli w dniu 23 marca 2007 r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie sumę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej, informując, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzycielność zostanie przelana na stronę powodową. Pozwana pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 27 lutego 2013 r. (...) (poprzednio (...) Bank SA) zawarł z powodowym Funduszem umowę przelewu wierzycielności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Dalej strona powodowa podała, że zadłużenie pozwanej wobec niej wynosi obecnie 7 623,41 zł i obejmuje należność główną

w kwocie 3 418,01 zł i skapitalizowane odsetki w wysokości 4 205,40 zł. Według strony powodowej dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 31 stycznia 2014 r., podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych powodowego Funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego Funduszem. Strona powodowa wskazała też, że wezwała pozwaną do zapłaty zadłużenia, jednak do chwili obecnej nie zostało ono uregulowane.

Na rozprawie w dniu 09 kwietnia 2014 r. pozwana oświadczyła, że zgodziłaby się na zapłatę kwoty dochodzonej pozwem, ale w ratach w wysokości po 200 zł miesięcznie, gdyż dopiero od listopada 2013 r. podjęła pracę i jej sytuacja materialna nie pozwala na jednorazową zapłatę powyższej kwoty. W związku z tym Sąd zobowiązał pełnomocnika strony powodowej do ustosunkowania się na piśmie w terminie 14 dni do propozycji pozwanej zgłoszonej na rozprawie.

W piśmie procesowym z dnia 22 kwietnia 2014 r. strona powodowa podtrzymała powództwo w całości, nie zgadzając się na rozłożenie roszczenia na raty. Jednocześnie wniosła

o „prolongatę terminu do przedłożenia dokumentów pierwotnych”, informując, że zwróciła się do wierzyciela pierwotnego o przesłanie tych dokumentów.

Na rozprawie w dniu 26 maja 2014 r. pozwana oświadczyła, że kwestionuje zarówno wysokość kwoty dochodzonej pozwem, albowiem nigdy nie zawierała z (...) Bankiem umowy kredytu bankowego na tak dużą kwotę, jak i autentyczność podpisu złożonego przez nią na takiej umowie, ponieważ przypuszcza, że podpis ten mógł być podrobiony. W związku z tym Sąd

zobowiązał pełnomocnika strony powodowej, w związku z nowymi zarzutami zgłoszonymi przez pozwaną na rozprawie, dotyczącymi zawarcia przez nią umowy kredytu bankowego wskazanej w pozwie, w tym autentyczności podpisu złożonego przez nią na tej umowie, do złożenia w terminie 14 dni oryginału umowy bankowej zawartej przez (...) Bank SA

z siedzibą we W. i pozwaną w dniu 23 marca 2007 r. o numerze (...).

W wyznaczonym terminie, mimo ponaglenia Sądu, powyższy dokument nie został nadesłany przez stronę powodową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lutego 2013 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., będący następcą prawnym (...) Bank SA we W., zawarł ze stroną powodową (...) we W. umowę przelewu wierzytelności, zgodnie z którą Bank przeniósł na Fundusz wierzytelności wymienione w załączniku nr 5 do umowy, za cenę i na warunkach określonych w umowie. Wraz z wierzytelnościami przeszły na Fundusz wszelkie związane

z nimi prawa, w tym zwłaszcza roszczenie o dalsze należne odsetki.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 27 lutego 2013 r.

Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji wskazuje, że wierzytelność wobec pozwanej M. S. wynika z umowy kredytu nr (...) z dnia 23.03.2007 r. i obejmuje kapitał w kwocie 3 418,01 zł, odsetki w kwocie 3 807,32 zł i koszty

w kwocie 381,13 zł.

Dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

Pismem z dnia 08 stycznia 2014 r., podpisanym przez osobę działającą w imieniu (...) SA we W., poinformowano pozwaną, że posiada ona dług wynikający z powyższej umowy. Wezwano ją jednocześnie do spłaty całości zadłużenia w kwocie 7 988,72 zł w terminie do 15 stycznia 2014 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 08 stycznia 2014 r.

W dniu 31 stycznia 2014 r. strona powodowa (...) we W. wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw

i obowiązków majątkowych Funduszu i opatrzony pieczęcią (...) SA we W..

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych i ewidencji analitycznej numer (...) z dnia

31 stycznia 2014 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa nie można uwzględnić.

W ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia. W niniejszej sprawie bowiem (...) we W. na uzasadnienie swojego żądania, poza dokumentem

w postaci umowy przelewu wierzytelności, przedłożył jedynie, wystawiony na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, ze zm.), wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, potwierdzający – jego zdaniem – zadłużenie pozwanej wynikające z umowy kredytu zawartej

w dniu 23 marca 2007 r. Z dokumentu tego wynika, że na dzień wystawienia wyciągu zadłużenie pozwanej wobec Funduszu wynosiło w sumie kwotę 7 623,41 zł. Na kwotę tego zadłużenia składały się zaś: należność główna w kwocie 3 418,01 zł, odsetki w kwocie 3 807,32 zł i koszty w kwocie 381,13 zł. Samo dokonanie zapisu w księgach Funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się jednak z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak jest bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością

formalną. Organy Funduszu nie mają więc wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy też podnieść, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów, których pozycja w zakresie wiarygodności wystawianych dokumentów jest wyższa. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 powołanej ustawy prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w art. 194 powołanej ustawy stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i podlega ścisłej wykładni.

Dokonując zatem oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła, iż posiada dochodzoną pozewem wierzytelność w stosunku do pozwanej. Jak wskazano bowiem wyżej, jedynym dowodem, na jaki powoływała się co do istnienia zobowiązania pozwanej, jego wysokości, jak i umowy zawartej z cedentem, był

w istocie wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu. Co prawda, w aktach sprawy znajduje się też dokument w postaci umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 lutego 2013 r., na mocy której (...) Bank (...) SA z siedzibą we W., a więc wierzyciel pierwotny, dokonał przeniesienia wierzytelności na rzecz strony powodowej, jednak nawet z tego dokumentu

w sposób jednoznaczny nie wynika, że przedmiotem cesji była wierzytelność w stosunku do pozwanej. Konkludując, domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu (tak uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 07 października 2009 r., III CZP 65/09, OSNC 2010/4/51). Powyższe wywody są tym bardziej istotne, iż z dniem 25 lipca 2011 r. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi już samodzielnej podstawy dochodzenia roszczenia,

w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku (P 1/10, Dz. U. z 25 lipca 2011 r. Nr 152, poz. 900), który orzekł, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r.

o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Oznacza to, że strona powodowa winna była wskazać jeszcze inne dowody na istnienie dochodzonej wierzytelności, czego nie uczyniła. Dotyczy to w szczególności dokumentu w postaci umowy bankowej zawartej przez poprzednika prawnego cedenta (...) Bank SA we W. i pozwaną w dniu 23 marca 2007 r. o numerze (...), do której złożenia Sąd zobowiązał stronę powodową,

a którego to obowiązku strona powodowa nie wykonała aż do zamknięcia rozprawy. Jest to

o tyle istotne, że w toku postępowania pozwana dodatkowo zarzuciła, że nigdy nie zawierała

z L. Bankiem umowy kredytu bankowego na tak dużą kwotę, kwestionując autentyczność podpisu złożonego przez nią na takiej umowie.

Należy też zaznaczyć, że Sąd powziął również wątpliwości odnośnie wysokości dochodzonego roszczenia, albowiem ani z treści pozwu, ani z wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu nie wynika, w jaki sposób strona powodowa naliczyła zarówno należność główną, jak

i skapitalizowane odsetki, nie wskazując w szczególności okresu, za jaki odsetki te zostały naliczone, jak i stopy odsetek.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak

w sentencji wyroku.

Z/

1) odnotować;

2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. strony powodowej;

3) kal. 14 dni od doręczenia.

16.10.2014 r.